

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4086/2023
11.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... , чији је пуномоћник Јован Вукчевић, адвокат из ... , против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2375/23 од 14.06.2023. године, у седници одржаној 11.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2375/23 од 14.06.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2375/23 од 14.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 908/2020 од 08.09.2022. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете на име разлике у висини између исплаћене посебне пензије тужиоца и плате коју би тужилац остваривао у периоду од 01.05.2017. године, закључно са 30.04.2020. године, исплати појединачне новчане износе са затезном каматом, као у његовом садржају. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 163.550,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2375/23 од 14.06.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужене, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20, 10/23 – други закон) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тужбеног захтева у овом спору је накнада материјалне штете као разлике између износа потраживања по основу посебне пензије која је утврђена тужиоцу решењем РФ ПИО број 181.1-701144/14 од 04.09.2014. године, и то почев од 01.04.2014. године, и плате коју би тужилац остваривао у утуженом периоду. О овом праву тужиоца судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 01.10.2020.године, а вредност предмета спора је 2.254.434,22 динара (19.187 евра).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у ком вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**